

"TEARSTICK – a Murderous Musical" / "מחזמר על רצח" / "טירסטיק – מחזמר על רצח"

מאת: גפן גנני

רשימת דמויות:

הפסנתרנית / מאשה

רעות בן אמוץ

יוגב

אסנת הזונה האילמת

מורן הכלבה הרוצחת

טל החוקרת המתלמדת

גב' סורין בעלת בית הזונות "בולבול אקבולבול"

מני בעל בית הזונות "בולבול אקבולבול"

תמונה 1

מאשה הפסנתרנית נכנסת.

מאשה הפסנתרנית: קהל נכבד, רצינו להגיד משהו חשוב. האמת היא, שלו זה לא היה נחשב כחריג במיוחד – ההצגה הייתה מתקיימת בשעה ארבע בבוקר. למה? כי לדעתינו לכל שעה ביום יש תחושה, ולשעה זו – ארבע בבוקר- יש תחושה *קיומית* מוזרה שקשורה לענייני השעה. כל זאת כמובן לפי הנחת יסוד לא מבוססת. אך לא יכולנו להרשות זאת לעצמינו מכל מיני סיבות ולכן, אנא *תדמינו* שהשעה היא ארבע בבוקר. החושך בחוץ הוא נצחי, שקט, מעורפל, מין לבד מהול בריגוש, שיעמום מופתי, נטול אשמה. כולם ישנים מלבדי וזה נותן לי פור על כולם.

מתיישבת ומתחילה לנגן. דמויות יוצאות בסדר הבא במעילי פרווה: מני, גב' סורין, רעות, יוגב, אסנת הזונה האילמת, טל החוקרת המתלמדת, מורן הזונה האילמת.

שיר פתיחה

בואו נתעסק קצת ברצח

כי רצח הוא מוות ומוות הוא נצח

אמנם הנצח הוא גם שיעמום

אבל הוא גם מופלא – ובעיקר עמום

זהו סיפור על מין ופלוץ

אבל בעיקר – על רעות בן אמוץ ויוגב בר-מינן

לא על חברות בין אמוץ ויוגב בר מינן

אלא על רעות בן אמוץ ויוגב בר מינן

בסיום השיר יוגב ורעות נופלים למשכב כאילו הם במיטה בלילה, קוראים ספרים.

מאשה: **(אדישה וצועקת)** אקספוזיציה

רעות: יוגב?

יוגב: מה?

רעות: אתה אוהב אותי?

יוגב: כן

רעות: אתה אוהב אותי?

יוגב: כן

רעות: אתה אוהב אותי?

יוגב: לא

רעות: אז למה אמרת כן?

יוגב: מהפחד

רעות: זה אומר שאנחנו נפרדים?

יוגב: לא. נראה לי בעוד שנתיים

(פאזזה)

רעות: יוגב

יוגב: מה?

רעות: למה לא עכשיו?

יוגב: **(חושב רגע ועונה)** עוד לא. התרגלתי אלייך

רעות: ואני הרגל רע?

יוגב: לא. את הרגל משעמם.

רעות: **(קמה)** תודה

שיר השיעמום: (עם תחילת נגינת השיר, הדמויות נכנסות לנאמבר בדילוגים)

שיעמום

אתה נעים לי

אתה ידוע מראש וזה טעים לי
בלעדיך אני בחוסר ודאות
רק איתך אני מרגישה רעות
אתה נעים לי
זו לא בדיחידה
וזאת למה? כי אני בת יחידה
כמו לויתן על החוף רק שקועה בכלום
זה עושה לי טוב
תיגע בי –
שיעמום.

(כל הדמויות בפריז מלבד יוגב ורעות)

רעות: יוגב?

יוגב: מה

רעות: בא לי מונסודיום גלוטומט

תמונה 2

מאשה: בנתיים, בבית הזונות בולבול אקבולבול

תוך כדי הטקסט של הפסנתרנית יוצאות הדמויות: רעות, יוגב, טל החוקרת המתלמדת. נשארות: גב' סורין, מני, מורן הכלבה הרוצחת, אסנת הזונה האילמת. טל מכניסה תמונה של גפן וליעד ותעמוד איתה בסצנה באמצע. שמאל במה: מורן ומזי. ימין במה: גב' סורין ומני. טל באמצע עם התמונה של גב' סורין ומני, מסתירה את פניה.

מאשה: ימין במה. לובי. שני טלפונים מצלצלים בו זמנית

הפסנתרנית מנגנת שופן, כל זמן הסצנה בלובי אסנת מלבישה את מורן בחלוק בית הזונות והן רוקדות ריקוד עדין ומאוהב

מני וגב' סורין: בולבול אקבולבול בית זונות חם ואוהב לכל המשפחה שלום

גב' סורין: מוטי, שלום. איך אתה? בטח. בטח, אני יודעת. בטח. בטח. אני יודעת. אני יודעת. בטח. בטח. להתראות מוטי.

מני: אורן, יקירי. מה שלומך? אני יודע, אני יודע, אני יודע, אני מבין. אני מבין. אני מבין. אני מבין. אני מבין, להתראות איציק.

הם מנתקים את השיחות בו זמנית, מסתכלים אחד על השני. הפסנתרנית מסיימת שופן.

גב' סורין: מוטי יגיע בשמונה

מני: אורן יגיע בתשע

מנהלים כמו מלחמת מבטים אינטנסיבית של פלירטוטים (כל הסצנה של מורן ואסנת הם רוקדים בעדינות)

מאשה: שמאל במה. חדר 105. מורן הכלבה הרוצחת ואסנת הזונה האילמת. אך זיכרו - לפעמים שמו של אדם הולך לפניו לשווא.

מאשה מנגנת שוב שופן, אסנת ומורן נופלות לקרקע לישיבה כמו בסיום הסקס ביניהן

מורן: וואו אף פעם לא הייתי עם זונה אילמת. אל תדאגי, זה לא מפריע לי! אני יודעת! אני גם התאהבתי בך! את יודעת, למה כל היום הייתי עם מדברות? כי לא ידעתי שקיים משהו אחר. אני איתך אבל אכשהו אני שומעת רק את עצמי. אני יודעת שזה נחשב בחברה לנכות, אבל אני כבר לא חושבת ככה.

מאשה: מרכז במה. לובי. ארוע חשוב מתחולל, אך עוד לא המחולל

בלובי, לפתע נכנס יוגב (מגיע לאמצע במה בין שני העולמות) מני וגב' סורין עדיין בריקוד ביניהם ולא מסתכלים על יוגב

יוגב: שלום, שלחו אותי לכאן. יש לכם במקרה מונוסודיום גלוטומט?

מני וגב' סורין מפנים ראש לקהל בחיוך

גב' סורין: בטח

מני: אני מבין

מאשה: בילבול בבולבול אקבולבול, חושבים שהגיע לקוח חדש. חילוף!

הפסנתרנית מנגנת שופן. מני וגב' סורין מתקדמים חבוקי ידיים אל אסנת ומורן. במהלך הטקסט הבא של מורן מני וגב' סורין מרימים את אסנת ומורן, גב' סורין מורידה ממורן את החלוק ומלבישה בו את יוגב- הלקוח החדש, מני מאבק את החלק של אסנת.

מורן: חשבתי על חתונה בספטמבר אבל בספטמבר זה היום הולדת שלי וגם שמחת תורה, בעצם לא אכפת לי חתונה בשמחת תורה, מה תקני לי? (שתיקה, כולם לפתע מחכים לשמוע מה אסנת תענה) אל תגלי לי!

גב' סורין ומני מוציאים את הכלבה הרוצחת מהבמה, ועל הבמה נותרים לבדם יוגב והזונה האילמת.

תמונה 3

יוגב: וואו. זאת פעם ראשונה שלי... אני ממש מתרגש. אני חושב. אף פעם לא ניסיתי מונוסודיום גלוטומט רק שמעתי אנשים מדברים על זה בשליליות כמובן אבל אני מרגיש בחיים בפעם הראשונה!

מאשה: **עכשיו** האירוע המחולל, אה-הה!

מורן מתפרצת לחדר עושה בכאילו עם אקדח ביד

יוגב: (צועק בפחד, מבהיל גם את מורן) אה! מה זה?

מורן: (לאחר שנרגעת מהבהלה) יד

יוגב: יד המקרה! איזה קטע! אני לא מאמין! איזה אבסורד! בדיוק אמרתי לה, נכון? תגידי, תגידי לה! שאני מרגיש כאילו לראשונה אני חי! גברת, מה ייצא לך מלרצוח אותי, גבירתי?

מורן: אלו תחנוני שווא או שאתה שואל באמת?

יוגב: אני מתחנן! לתשובה

מורן: האמת ש... סוף סוף ייצא לי לרצוח.

יוגב: מה? ועד היום את לא רצחת?

מורן: לא, לא יצא...

יוגב: רגע! אם ככה, גם לי חייב לצאת מזה משהו.

מורן מותקלת.

מורן: תראה, זה אומנם יהיה הסוף שלך, אבל אומרים שכל סוף הוא התחלה של משהו אחר

יוגב: לא, לא. אבל במקרה הזה המשהו האחר הזה לא יהיה קשור אליי

חושבים שוב. מתחילה מנגינת השיר של יוגב.

מורן: רוצה להגיד מילים אחרונות ובסופן אולי תבין?

יוגב: (דוחף קצת את מורן הצידה) אני אשמח.

תאורה על יוגב בלבד.

יוגב שר שיר אחרון בחייו

אז מה אני בעצם אני כלום וחרטבון

הכל הלך כפות, כמו פיתה על טאבון

איי, עוד לא אהבתי די, עוד לא גמרתי טוב

לא יודע מה עדיף, לגמור או לאהוב

לגמור תמיד נעים, לאהוב זה גם כואב

שלום לכם, אני הייתי יוגב

אך אולי, בעצם -

קיימת לה תקווה?

אולי מותי יהיה מלא בחום ואהבה?

אולי עליי ירעיפו קומפלימנטים? מחמאות?

ובכן, אם כך! איני רוצה לחיות כל כך!

הרגי אותי, רצחי אותי, תודה לך חברה!

מי אמר שרצח זה בהכרח דבר נורא!

בסיום השיר נשמע אקורד אימה, מורן זזה מעט הצידה ויוגב נופל ארצה, נדמה שהוא מת. שאר הדמויות מלבד מורן ואסנת מסתכלות על יוגב שנפל למותו. אסנת מסתכלת על מורן ולא מדברת.

מורן: אני?! דבר ראשון **את** זונה ודבר שני זה ביני ולינינו ודבר שלישי אם במקרה לא שמת לב – הוא היה מאוד מעוניין בעניין הזה של להירצח

יוגב: אה.. סליחה שאני מפריע אבל זה לא כל כך עבד... זה יהיה מוגזם אם אני אבקש עוד פעם?

מורן: (למאשה) נו רצח!

מאשה מנגנת אקורד על הפסנתר ויוגב שוב נופל, נראה מת אך שוב פותח עיניים

יוגב: זה עובד עכשיו. תודה!

יוגב עוצם עיניים ומת.

מורן: באהבה. את רואה שהוא מעוניין ברצח הזה?

תמונה 4

סירנה נשמעת מרחוק, אסנת ומורן מתארגנות עם גופת יוגב כאילו הם באורגיה. נכנסת טל החוקרת המתלמדת עם סירנה מהבהבת על ראשה. טל מכבה את הסירנה כשהיא נכנסת.

טל: שלום. אמרו לי שהיה פה רצח (מסתכלת עליהם) אוי סליחה

טל יוצאת, חוזרת

טל: אני באמת לא רומזת משהו אבל צלצלה אישה נחמדה מאוד ודיווחה ששמעה יריה מהחדר הזה אז באתי

מורן: אין לי מושג על מה את מדברת

טל: אוי, סליחה סליחה

טל יוצאת, חוזרת

טל: אני **באמת** לא רומזת כלום וגם כמובן לא רוצה להאשים אף אחד אבל היא גם באמת הייתה נורא סימפטית האישה שצלצלה ותסכימו איתי שקשה להתעלם מזה שיש פה גופה?

מורן נבהלת מהגופה

טל: ומה איתה? (על אסנת)

מורן: לא מדברת.

טל: אה

מורן: קפה?

טל: נטול

מורן: שתיים סוכר?

טל: שלוש.

מורן באה לצאת לאט, מחכה שהיא תעצור אותה

טל: רגע, שתיים בעצם

מורן: את לא מפחדת שאני לא אחזור?

טל: את תחזרי?

מורן: כן

מורן יוצאת, מביאה 2 כוסות קפה רק לטל ולא לאסנת

מורן: (נראית פגועה ועצבנית) אני יכולה להגיד לך משהו?

טל: כן

מורן: לא, לא משנה

טל: נו, תגידי

מורן: לא, לא רוצה

טל: נו

מורן: לא

טל: בבקשה

מורן: לא, די

טל: נו אבל זה מלחיץ אותי עכשיו את חייבת להגיד!

מורן: סתם נו ש... קצת נעלבתי, לא ביג דיל, אבל שלא חשבת בכלל שאולי אני הרוצחת!

טל: בטח שחשבת!

מורן: די נו את לא צריכה להגיד סתם

טל: באמת!

מורן מסתכלת עליה, לא מאמינה, מפנה את מבטה

טל: אני נשבעת באלוהים שזה הדבר הראשון שעלה לי לראש כשנכנסתי!

מורן: באמת?

טל: כן!

מורן: ולא פחדת אבל שאני אברח כשהלכתי להכין קפה

טל: כן פחדתי!

מורן: את לא סתם אומרת?

מני וגב' סורין נכנסים תוך כדי הסצנה שלהן ולוקחים מהן את כוסות הקפה ויוצאים

טל: לא!

מורן: (נרגשת) מה, ו... היית עוצרת אותי?

טל: כן...

מורן: מה הקו חקירה שלי?

טל: קו... ישר מאוד (טל מהססת)

מורן: מצאת ראיות?

טל: 4

מורן: בדקת את הרקע שלי?

טל: כבר אתמול

מורן: חקרת את המשפחה שלי?

טל: הם בקו השני. די! אני כל כך מבולבלת נמאס לי!

מורן: את מתלמדת?

שיר המתלמדים:

שיר על מתלמדים

שיר על חוסר האונים

של אלה שעוד לא יודעים

כלום.

מול כולם הם נחותים

כי אינם עוד רהוטים

זאת כי עדיין מתלמדים

כלום.

ללא ניסיון

בתוך המערכת

יודעת מאיפה באה

אך לא לאן הולכת

כי אני רק מתלמדת

(קולות רקע: שעוד לא יודעת, טל מהנהנת)

כלום.

אז קצת חמלה

אך ללא רחמים

כי אני עוד אדע

ביום מין הימים-

(היא מתלמדת) בתחילת דרכה

(היא מתלמדת) כמו ביצה רכה

(היא מתלמדת) הדרך ארוכה

לא רוצה להיות - מתלמדת מוכה

כמה מתח ולחץ

לזכור את שורת המחץ

שיר על מתלמדים

כאן מולכם עומדים

הכל יוצא מכלל שליטה

כמו להיות עם אליל מין במיטה

ופתאום את כלום

עם אופי עמום

אז מה אם אני מתלמדת

אני מולך עומדת

בשר ודם

אז מה אם עוד לומדת

את העבודה

אני עוד אדע

ואשלוט בהכל, בכל המידע!

(שרה מדברת – הסצנה הבאה תתרחש כאילו באילתור על הבמה עם מורן ועוד דמויות) וקרה

שישבתי במסעדת יוקרה

עמדה מתלמדת עם מלצרית קרירה

והבנתי לליבה

כשאת הצלחת שברה

ישר על שולחני, ואמרתי – "אני..."

גם מתלמדת (טל כאילו נעמדת ושרה למתלמדת)

בדיוק כמוןך

את מחזקת

את שירי הארוןך

בסיפור על חמלה

ללא רחמים

כי עוד נשלוט במערכת! ביום מן הימים.

השיר נגמר. מורן נעמדת עם מבט מרוגש מול טל.

טל: אז את הרוצחת?

מורן: (שמה ידיה על הפנים בצורה של משקפת, כמו מזמינה את טל לחקירה) בואי נגלה.

טל מחקה את מורן עם ידיה כמשקפת, השתיים יוצאות.

חושך.

תמונה 5

רעות נכנסת ונשכבת לישון במיטה, אותו מיקום כמו בסצנה הראשונה. 2 אנשים בתחפושת שוטרים (השחקנים חן ואריאל) נכנסים אליה לחדר עם שמיכה, נכנסים אליה למיטה, מוחצים אותה עם הכתפיים שלהם. לאחר כמה רגעים רעות מתעוררת ופוקחת עיניים

רעות: שלום

שוטר א (חן): אוי, הערנו אותך?

רעות: כן

שוטר ב (אריאל): לא נורא

שוטר א: זה "קצת" נורא. (לרעות) יוגב...

שוטר ב: לא הייתי אומר שזה נורא

שוטר א: לפעמים זה פחות נורא, לפעמים זה יותר נורא, אבל זה תמיד נורא! (לרעות) יוגב...

שוטר ב: אתה יודע מה?!

שוטר א: מה?!

שוטר ב: אולי זה נוראי?!

השוטרים מפנים ראש אחד מהשני בעצבים. פאזזה.

רעות: רוצים אולי קפה?

שוטר א: לא

שוטר ב: כן

שוטר א: לא! **(נעמד וצועק)** יוגב מת!!!

פאזזה, שוטר א מרוצה מעצמו

שוטר ב: זה נגיד – נורא

רעות: זה כבר **איום** ונורא

פאזזה

שוטר ב: הוא הלך כפות

רעות: כמו פיתה על טאבון

רעות: הוא באמת מאוד אהב פיתה על טאבון

שוטר א: נו בטח כי זה דק אבל גם קריספי

שוטר ב: מי לא אוהב דק שהוא קריספי?

רעות: לפעמים מישהו רצה להיפרד ממך ואז הוא מת. **(השוטרים מתרגשים מרעות,**

מתפייסים, מחזיקים ידיים)

תמונה 6

מני וגב' סורין נכנסים באיטיות, מדוכאים ושבורים. נעמדים בעמדה שלהם.

מאשה: בבית הזונות אין קול ואין עונה (**גב' סורין ומני מחכים לטלפון זמן מה, בשלב מסויים עומדים לבכות**) עד ש...

מני וגב' סורין: בולבול אקבולבול בית זונות חם ואוהב אז מה אם היה פה רצח מיניות זה לנצח שלום!

גב' סורין: מוטי! לא, לא, מה פתאום, לא, לא, מה פתאום מוטי! לא, לא, מה פתאום, מה פתאום, לא, לא, לא, לא— מוטי!

מני: אורן! לא, לא, חס ושלום, לא, לא, חס ושלום! לא, לא, חס ושלום, לא, לא, חס ושלום, לא, לא, חס ושלום! לא— אורן!

מנתקים את הטלפון מעורערים, לוחשים

גב' סורין: מוטי ביטל בתשע

מני: אורן ביטל בשמונה

מני מתעלף, נכנסת אחת הדמויות מגישה לגב' סורין כוס מים. גב' סורין מסמנת בידה שהיא לא מעוניינת, הדמות יוצאת.

גב' סורין: אני כועסת

מני מתעשת מהר ונעמד

מני: אני יודע

גב' סורין: אני זועמת

מני: אני יודע

גב' סורין: אני.. פגועה?

מני: אני יודע. אנחנו **נשתמש** ברצח הזה!

גב' סורין: אוקיי

מני: אנחנו נוציא כרטיסי ביקור חדשים.

גב' סורין: אוקיי

מני: אנחנו נגיד להם שמעכשיו **כאן** אתה יכול לממש את כל תשוקותיך!

גב' סורין: אוקיי

מני: כאן אנחנו מקבלים אותך בדיוק כפי שאתה! כאן אין גבולות!

גב' סורין ומני: כי בבולבול אקבולבול אין עכבות, אין מעצורים, יש תשוקה וזימה למפרע!

מני וגב' סורין יוצאים בנאמבר קצרצר "SABRINA-BOYS" ומיד לאחריו נכנסת הזונה האילמת עם כרטיסי ביקור של בולבול אקבולבול עם המשפט הבא עליו, זורקים לקהל, המשפט הבא נשמע כמו פרסומת לאוטו מהרדיו

בול - בול - אקבול - בול

בית הזונות הזה הוא בול-בול בשבילך!

שלושתם יוצאים.

תמונה 7

טל ומורן נכנסות ועושות עם הידיים כאילו משקיפות לאופק, נמצאות כביכול ב"חקירה".

טל: אני יכולה להגיד לך משהו?

מורן: כן, בטח

טל: (מתביישת) לא לא חשוב

מורן: נו!

טל: (בחיוך) לא לא רוצה

מורן: נו אבל סקרנת עכשיו!

טל: שממש כיף לי שמצאתי אותך.

מורן: זה הדדי. כאילו בהתחלה הייתי בהלם שהביאו לי מתלמדת אבל אני למדתי משפט לאחרונה: THANK GOD FOR UNANSWERED PRAYERS ואני ממש מאמינה שרק בדיעבד אתה יודע למה אלוהים שולח לך מה שהוא שולח

טל: איזה משפט יפה

מורן: כן זה משפט שמרגש אותי

טל: רגע ואת מאמינה באלוהים?

מורן: כן ברור. זה עניין של השקפת עולם

טל: אני מעריצה את זה

מורן: מה, את לא?

טל: לא יודעת, אני לא מצליחה. אני מנסה ולא מצליחה

מורן: תנסי לקפוץ רגע

טל מהססת, לא מבינה

מורן: קפצי (בחיוך)

טל מהססת עוד רגע. ואז קופצת.

מורן: (לקהל) רואים? כשמנסים **באמת**, אז מצליחים.

טל מרוגשת. הן מתחבקות.

מורן: אוף אני גוועת

טל: גם אני אבל אני לא יודעת מה בא לי

מורן: אני גם לא אכלתי היום כלום חוץ מקרואסון בבוקר אבל את יודעת, שזה הכי רוגעלך כזה

טל: כן איך אני שונאת שקוראים לרוגעלך קרואסון זה הכי מירמה

מורן: אוף לא בא לי כלום, נמאס לי כבר. מה הכי בא לך

טל: זהו אני מתלבטת בין פסטה לסושי

(פאזזה)

מורן: סושי **משביע** אותך?

טל: (לא נעים לה) כן נראה לי, אני יכולה לקחת רול ונגיד מיסו. למה מה בא לך?

מורן: אני יודעת!!! (לטל) נזמין אסייאתי! את תזמיני סושי ואני אזמין נודלס!

טל: יאללה, אני זורמת!

שיר על ציפייה להגעת המשלוח:

לחכות למשלוח זו שעה משגעת

הבטן גוועת והנשמה יודעת

שתכף תגיע קופסא מרובעת

מלאה בכל טוב – לא רואה, לא שומעת

כמו קריסמס או חנוכה או אפילו יומולדת –

בואו כולם זוהי חגיגה נחמדת!

סושי, פסטה, ג'חנן של סבתא –

רק תתקתק ומשרת שלחת!

עד חמישים דקות שנראות כמו הנצח –

שכחנו למה באנו, אה – בגלל רצח

תמונה 8

יוגב נכנס בריקוד לצלילי השיר DISCO PARTIZANI, גם טל ומורן רוקדות, ואז כולם נכנסים ורוקדים. השיר נגמר וכולם בשקט רועם, כאילו לא הבינו מה קרה פה.

טל: שמעת משהו?

מורן: היה משהו?

מני: איזה מין משהו?

גב' סורין: קרה משהו?

מורן: לא, אולי מישהו?

טל: MOSHE?

כולם: (נבהלים לפתע, מבינים) MASHA!!!

מורן: איפה מאשה!?

טל: מישהו ראה את מאשה!?

גב' סורין: (מחפשת אותה) מא-שה

מורן: איפה מאשה!?

טל: מישהו ראה את מאשה!?

גב' סורין: (מחפשת אותה) מא-שה

מורן: איפה מאשה!?

טל: מישהו ראה את מאשה!?

גב' סורין: (מחפשת אותה) מא-שה

רעות: יוגב מת!

מני: (מגיח לפתע מאחורי הקלעים כמי שמצא את מאשה) מצאתי את מאשה! היא מחליפה מצעים

כולם נרגעים, אנחת רווחה וממנה נכנסים לפריז

שיר יוגב (משועשע ומתרגש, רפריזה לשיר הקודם שלו):

שאר הדמויות יוצאות במהלך הרפריזה של יוגב

כמה מצחיק, משעשע, ומדליק

חבל שרעות לא הבינה שזה טריק

הרי מחר בבית עלמין עושים לי סוג של מסיבה

כנראה זו הפתעה – כבר מת לדעת מי עוד בא!

הספדים, אולי בכיות, לא יכול כבר לחכות!

לא איעלב אם רק חמש-עשרה דקות

תמונה 9

אסנת כעוסה, שותה ומעשנת את עצמה לדעת. מורן נכנסת עם מתלה בידה, כובע ומעיל טרנץ', נראית כמו גשש בלש. מניחה את המתלה, תולה עליו את הכובע והמעיל.

אסנת: אני אילמת, לא עיוורת

מורן: אני כבר **לא יודעת** מה את.

אסנת: אני גם כבר לא יודעת **מה** אני

מורן: כן. זה מורגש. וזה מקרין עלינו

אסנת: איפה היית?

מורן: בחקירה

אסנת: איפה היית?

מורן: בחקירה

אסנת: איפה היית?

מורן: ואני טל השקפנו

אסנת: אז למה אמרת שהיית בחקירה?

מורן: כי מאז שאת מדברת אני לא יכולה לדבר איתך יותר

אסנת: בדיוק!

מורן: מה!?

אסנת: המבין יבין

פאזזה

מורן: לא הבנתי

אסנת: כי אם אם אם - אז אז אז.

שיר אסנת הזונה האילמת – סוף מעשה במחשבה תחילה.

אסנת: לא רוצה

זמרות רקע: לטאטא

אסנת: כבר אין מקום יותר

זמרות רקע: מתחת לשטיח

אסנת: לא רוצה לטאטא

זמרות רקע: את לא צריכה יותר

אסנת: לוותר לך ולשכוח את כל מה שאמרתי שם

זמרות רקע: כל סוף הוא התחלה

אסנת: מתרוצצת

זמרות רקע: כל גלגל

אסנת: מתפנצ'רת, שוב רוצה!

זמרות רקע: לטאטא

אסנת: תמיד עוד יש מקום!

זמרות רקע: מתחת לשטיח

אסנת: לא רוצה לדבר

זמרות רקע: את לא צריכה יותר

כולם: אההה

פאזזה. מורן: לא הבנתי.

אסנת מחליטה לא לשיר. מסמנת לשאר לשיר במקומה

זמרות רקע: לטאטא מתחת לשטיח, כל סוף הוא התחלה

מורן: אההה, הבנתי!

זמרות רקע: לטאטא מתחת לשטיח

נגמר השיר, אסנת באה לומר משהו למורן, מורן מרוגשת מהשיר – שמה אצבע על פיה ולוחשת.

אסנת ומורן באות להתנשק

מאשה: בלאק!

תמונה 10

מאשה נכנסת עם שמיכה, שתי כריות ומצעים. שמה את המצעים לאט מאוד. לפתע נשמע קול שאגה אימתני מחוץ לבמה.

קול של גבר: (מבטא רוסי) מאשה!!!!!!

מאשה נבהלת מאוד, מסיימת במהירה להחליף את המצעים וחוזרת למקומה אל הפסנתר.

תמונה 11

מאשה: אופוריה בבולבול אקבולבול! בית הזונות שוקק חיים!

שרה את הסלוגן על רקע כניסתם של מני וגב' סורין.

מאשה: בולבול אקבולבול, בית הזונות הזה הוא בול-בול בשבילך!

כולם מוחאים כפיים, מני משתיק אותם.

מאשה: אופוריה בבולבול אקבולבול. בית הזונות שוקק חיים.

שיר בית הזונות שוקק חיים

רגע של חסד

בחוץ השקיעה

מני: לא זוכר כבר מי הייתי

גב' סורין: לא יודעת מי אתה

רגע של אופוריה ופתאום הכל ברור

שהכל זה לטובה, זה כל הסיפור

פתאום לרגע כשהכל מסתדר

לא זוכר איך לא זכרתי שתמיד הכל עובר

למה כל פעם מחדש זאת שוכחים?

בני האדם כאלה מצחיקים!

גב' סורין: כמה נעים לי לפתע הכל כל כך נעים

מני: לא מתעסק יותר ב"למה" ו"אם"

רגע של חסד, רגע של שלווה

נחת, אהבה, שמחה ותקווה

הכל לטובה

גם רצח, תועבה

ונכון,

יכול להיות,

זאת בטח לא אכחיש,

רגעי החסד בחיים הם אומנם מעטים

אבל רגע חסד אחד שווה אלף רגעים

של דיכאון, של חרדה, של מירמור, של לבטים

וכדי להגיע שוב לרגע חסד, של סיפוק

מילה אחת היא המפתח, חבריי: אי—פוק

חושך.

תמונה 12

הבמה מחולקת לאזורים (בעזרת תאורה והעמדה של כל אחד בלוקיישן אחר): יוגב בתור גופה על הרצפה, טל, מורן+אסנת ביחד, גב' סורין+מני ביחד, מאשה, רעות. תאורה עמומה, כל אחד נמצא בלוקיישן אחר, עם הראש למטה עד לצלצול שמעורר אותו.

מאשה: טלפון

טל מקבלת טלפון ממפקד המשטרה

טל: כן ששי? חדשות טובות? (נבהלת) מה?! מי הרוצח? יופי ששי כי אני מחכה לחזור להשתלמויות שלי!

מנתקת את השיחה בחרדה, מצלצלת למורן, אסנת ומורן קמות

מאשה: טלפון

מורן: הלז?

טל: חדשות רעות!

מורן: מה קרה?

טל: נפתרה הפרשה של יוגב!

מורן: מה?! מי הרוצח?

טל: סתם אחד... אז תוכלי עכשיו לחזור לתכנן את החתונה שלך עם אסנת

מורן: (מסתכלת על אסנת בחרדה) יופי כי אני מחכה לתכנן את החתונה שלי עם אסנת!

מורן מצלצלת לבית הזונות, מני וגב' סורין עונים

מאשה: טלפון

מני+גב' סורין: (שמחים) בולבול אקבולבול זה לא מקום כושל שלום!

מורן: חדשות רעות

מני+גב' סורין: מורן! מה שלומך?

מורן: נפתרה הפרשה של יוגב

גב' סורין: מה?! מי הרוצח?

מורן: סתם אחד!

מני+גב' סורין: (מתפקעים מצחוק) אין סיכוי שסתם אחד רצח! זה לא מתאים לו

כל הדמויות בשיר סטקטו אסרטיבי:

לא נסכים להתפשר על סתם אחד!

שיר סטקטו אסרטיבי

לא נסכים! זה מבאס, זה מוריד

כמו הריון בלי להוליד

לא נולדנו אתמול

כדור הארץ הוא עגול

לא נסכים להתפשר על סתם אחד!

זה להיות או לחדול

גם אם זה רק כביכול

אך לא נסכים להתפשר על סתם אחד!

שיר סטקטו אסרטיבי לא נסכים. – הדמויות חוזרות למקומן המדוייק (כולל אופן העמידה)
כפי שהיו לפני השיר, בפריז –

**יוגב במהירה מכניס עגלה מקושטת ובה ערכת פונץ' וחטיפים+מפיות ומסדר על השולחנות.
חוזר למקומו כגופה**

מורן: נכון! לכן יש לי... (ממציאה בזה הרגע) רמז חדש לגבי הרצח

גב' סורין: מה הרמז? תרמזי לי

מורן: אה... זה נמצא בכיס שלו!

מני ניגש אל גופתו של יוגב. מוצא בכיס שלו עשר אגורות

מני: (נרעד, מפחד) מצאתי עשר אגורות...

גב' סורין: (בפחד) מצאנו עשר אגורות!

מורן: מעולה!

מורן מנתקת ומצלצלת לטל

מאשה: טלפון

מורן: (חסרת ביטחון) הם מצאו עשר אגורות

טל: מעולה!

טל מנתקת, מצלצלת לששי, בטעות עונה מאשה

מאשה: הלו?

טל: ששי! מצאנו עשר אגורות – הפרשה נפתחת מחדש!

מאשה: את בטוחה שזה לא טלפון שבור?

טל: מה? לא

מאשה: פנטסטי!

טל מנתקת, שמחה. כולם יושבים לרגע שמחים ורגועים, נושמים לרווחה שהפרשה נפתחה מחדש, ואז שקטים ומשועממים מול הטלפונים שלהם, מחכים לשיחה. לפתע רעות מקבלת טלפון.

מאשה: טלפון חשוב

במהלך שיחת הטלפון כל הדמויות יתקבצו לטלפון של רעות להקשיב גם הם.

הודעה מוקלטת: שלום, זוהי הודעה מוקלטת מקבר רחל אימנו. כה אמר השם קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה מנעי קולך מבכי ועינייך מדמעה כי יש שכר לפעולתך. אם ברצונך לדעת שכר זה מהו, אנא לחצי 1 (פאזזה, רעות לוחצת. הקריין מתבלבל שלחצו 1) תודה ולהתראות- (לוחש) אה, שלום לך! אם באמת התכוונת ללחוץ 1, אנא לחצי שוב 1 (רעות לוחצת, הקריין שוב קצת מתבלבל ומהוסס) ובכן, חשנו היסוס קל בעת לחיצתך, על מנת להיות בטוחים שאכן התכוונת ללחוץ 1, אנא לחצי 2, באסרטיביות. (רעות לוחצת 2) ובכן, שלום, יופי, אנחנו שמחים לדעת שיש בך מן כח הרצון לדעת שכר זה מהו, ללא תשובה ברורה כמובן מן השם שכן לעולם אין תשובה אחת לכל השאלות אל השם. אנחנו מזמינים אותך למסע מופלא של התעלות רוחנית בקבר רחל אימנו. על מנת שתוכלי לצאת למסע עלייך ראשית לסיים את הפרשה. לסיים הפרשה, הקישי 3.

הדמויות חוזרות בהן. ברקע מנגינה מטיילת של המשך השיר סטקטו אסרטיבי לאורך התמונה

מני: טוב...

מורן: מה טוב?

מני: לא נורא. לא נצא למסע רוחני...

טל: כן, כבר פתחנו את הפרשה מחדש...

רעות: כן, אנחנו לא יכולים לסגור אותה שוב רק כי...

מורן: רק כי אנחנו רוצים לצאת למסע רוחני

גב' סורין: כן, זה לא נעים... (למני) גם באמת מצאנו שם עשר אגורות נכון?

מורן: חדשות!?

גב' סורין: (למני) חדשות!?

מני: ישנות..

גב' סורין: (למורן) ישנות

טל: וששי שמח.. אז אי אפשר
רעות: אבל... גם לא נעים לי מהאיש הזה (מצביעה על הטלפון)
טל: כן! הם רוצים אותנו שמה!
מורן: נכון! ואנחנו הרי יודעים שכל פרשה צריכה שיהיה לה סוף - בסוף
גב' סורין: כן! זה חלק מהחיים!
מני: גם אם לא רוצים
טל: ואולי סתם אחד הוא לא פשרה...?
מורן: אולי סתם אחד הוא... מסוכן?
רעות: אם הוא מסוכן אנחנו לא רוצים שהוא יסתובב חופשי!
מני: בעיקר הוא!
גב' סורין: עם כל ההיסטוריה שלו!!!
מני: אולי הוא סדרתי?
מורן: סדרתי זה לא טוב!
טל: כן, הוא יכול לרצוח עוד אנשים!
רעות: תדעו לכם! תדעו לכם! תדעו לכם! ש... אולי גם אני הייתי נהיית רוצחת עם ההיסטוריה
שלו
מורן: ברור!
מני: מי לא?
טל: אפילו אני
גב' סורין: אה, אני אולי לא!
מורן: לא, נראה לי שגם את
טל: אז מה אם הוא סתם אחד
גב' סורין: כן, אז מה, (למני) אתה לא סתם אחד?
מני: ברור, כל אחד הוא "סתם אחד"
רעות: אז זה נגמר?
טל: זה מרגיש כמו הסוף
גב' סורין: נדמה ש... סיימנו כאן
אסנת: אבל-

(המשך השיר מתחילת התמונה) בואו נתפשר על סתם אחד!

מאשה: שיר לגאטו רכרוכי

כולם: נתפשר!

תמונה 13

מאשה מתגנבת מהפסנתר עם מזוודת יד חומה של פעם. מגיעה למרכז הבמה. (סימור בVO, ספק גבר, ספק אלוהים, ספק הפסנתר)

סימור: את עוזבת אותי?

מאשה: למה באת לכאן סימור?

סימור: את עוזבת אותי?

מאשה: כן

סימור: את עוזבת אותי?

מאשה: כן

סימור: את עוזבת אותי?

למאשה נופלת המזוודה.

תמונה 14

יוגב נכנס וחולף על פניה, בנתיים מאשה חוזרת בייאוש למקומה ליד הפסנתר.

יוגב: (לוחש לקהל) אני לא יכול יותר! אני ממש מקנא בעצמי! (פאזזה ארוכה) בדרך כלל הכי אני אוהב את הדברים לפני שהם קורים, כי שמתי לב שכשמשהו שאתה רוצה שיקרה כבר קורה אז הוא פחות מרגש מההתרגשות שהייתה לפני שהוא קרה. אני מודה שקצת קצת התבאסתי שעוד לא כתבו על זה בעיתון ראיתי אבל לפעמים גם כותבים רק אחרי הלוויה וחוף מזה, לדעתי (ממתיק סוד, בחשיבות גדולה) היה על זה צו איסור פרסום. הם לא רוצים לתת רעיונות לכל מיני אנשים כמו נגיד סתם אחד. מסתבר שזה דבר מאוד מפתה. ושאפילו רק אם כותבים על זה בעיתון אז פתאום כל מיני סתם אחדים הולכים ונהיים מאשה **(מאשה נעמדת)**. כלומר משהו **(מאשה מתיישבת)**. כלומר משהו. זה מאוד מאוד מסוכן ומפתה! (התרחשות שמתחילה מאחורי הקלעים קוטעת את דבריו, הוא לא שומע את מה שהדמויות אומרות, הוא בפרץ נושם)

נכנסות כל הדמויות שלנו בגוש. טל מובילה עם מפה בידיה ופנס מערות על ראשה

מורן: אבל אמרתי לך שזה לא כאן

מני: זה לא ליד הקברים של האנשים הרגילים

גב' סורין: יש פה מלא רחל, אולי זה אחד מאלה?

רעות: אבל זה לא רחל אימנו

מני: בטוח אחת מהן היא גם אמא של מישהו

טל: אולי מישהי היא גם אמא של מאשה

יוגב - שיר כעס של המחכים על המאחרים לבוא:

שיר המחכים

פה בבית הקברים

למה אומרים בית קברות

שיתחרז עם בית זונות

קבר זה אחד הרי קברים זה רבים

כוסשלהאמא של כל המאחרים!

זה לא נעים לחכות, זה מביך, זה משפיל

אבל אני חייב להבין שאיחור זה ברגיל

זה קורה כל הזמן, זה לא שאוהבים אותי פחות

וחוץ מזה אפשר גם להנות מלחכות

הסכמה לחיכייה זו התעלות רוחנית

כמו לסלוח לחבר ששכב עם אחיינית

זה לא נעים, אפילו עול

בעיקר כשידעת שיש לו גדול

ואתה מדמיין אותו איתה

אפילו קצת כשאתה במיטה

אתה מרגיש כמו סוטה

אבל סטיתי מהנושא

אני אחכה, אני יכול!

אולי חשבו שזה היה אתמול?

יוגב מוציא משרוקית קונפטי ומעיף על עצמו

מאשה מגיעה שוב לקידמת במה עם המזוודה שלה.

יוגב: לא עזבת?

מאשה מסתכלת עליו, שוב מפילה את המזוודה בייאוש.

מני מתקדם לקידמת הבמה, מוריד משקפיו ומדבר אל הקהל, אור קהל עולה.

מני: קיימות כרגע מספר אופציות. מבחינת קבר רחל זה או שנמצא אותו או שלא, ומבחינת הלוויה של יוגב – זה או ששכחנו אותה או שלא. ומבחינת מאשה... (הוא מביט במאשה והיא חוזרת למקומה ליד הפסנתר) אנחנו לא נמצא את קבר רחל לעולם, ואנחנו נגיע ללוויתו של יוגב ונאהב אותו עד לאין שיעור.

שיר עצוב על סיום הפרשה:

סיום של פרשה, זה עושה קצת הרגשה

כמו בסיום של התיכון או כל תקופה קשה

מה הלאה מה עכשיו

את מי נשנא, את מי נאהב

האם נשמור על קשר?

לא ברור, קשה לומר

ולהישען על סתם נוסטלגיה זה באסה בעיקר

הכי נורא שנפגשים ואין על מה לדבר

בכל זאת היה כאן רצח, זה דבר שמחבר

כל סוף הוא עצוב, גם של משהו מערער

אתה עושה אידאליזציה, רק את הטוב אתה זוכר

התחלה מתחילה בה' אך היא גם נגמרת

הופ – התחלת – והנה היא עוברת

אז נחוש קצת ריקנות, געגוע, ובדידות

נקווה שיום-יומיים ותהיה שוב וודאות

נשכח כבר את כל זה

וניפגש במח – זה עוד רגע קצת מוזר

לא נתראה שוב כנראה ממחר

זה מביך, לא נעים, אבל כך הם החיים

ואולי יירצח לו עוד עלם תמים

וביחד בזירת הדמים

נפתור עוד פרשה ואז שוב נחזור להרגשה

שמה שצריך לקרות – כבר קרה

וניזכר שרצח

וניזכר שרצח

וניזכר שרצח...

מי אמר שרצח זה דבר נורא (הדמויות נעמדות כמו בשיר הראשון, ויוצאות אחורה כמו ברי-ויינד)

כל הדמויות יוצאות מהבמה, מתחילה מנגינה (VERIDIS QUO – DAFT PUNK) שתתגבר לאורך הסצנה הבאה עד הסוף. הדמויות חוזרות לבושות במעילי הפרווה ומשקפי השמש מההתחלה, אך הפעם מעוטרות מעוטרות בקישוטי מסיבה, מני מכניס כסא מעוטר בלונים – חגיגת הלוויה של יוגב. המוזיקה מתגברת, משה מכניסה את יוגב עם כיסוי עיניים. מאשה מורידה את הכיסוי מעיניו וכולם מרוגשים, מחוייכים, אוהבים, טובי לב.

כולם: (עושים עם השפתיים בהילוך איטי) הפתעה!

יוגב מוציא טירסטיק מכיסו, כולם שמים את הטירסטיק ובוכים עם המוזיקה עד רדת האור לבלאק מוחלט.

סוף.

© כל הזכויות שמורות לגפן גנני